

Z PAMĚTĚ JEDNĚHO ESTNĚCTKY 8. - O VESTKY A DORT

Čtyřlístek, 13 března 2018

Už jednou jsem vám tu psala, že jsem s rodiči bydlela kousek od Třebíče, a máj otec tam byl velitelem kasáren, byly ve stejné vesnici. Tehdy se tam rodiče přemístěovali ze Slovenska, já do té doby vyrůstala u babičky. Takže jsem byla naštvaná a smutná, protože na rozdíl od mé babičky, která byla velice hodná, laskavá a milá, tak výchovné metody rodičů byly kruté a pro mě nezapomenutelné. Ale musela jsem to přetrvout, nedalo se nic dělat.

Na té vesnici bylo všechno jiné - lidé si "viděli" do talířů, dost se taky pomlouvalo, všechno ichno o sobě všechno věděli; a mně se tam prostě nelíbilo. Skončilo to hezké. Mj. všechno, co jsem se naučila vaření, pečení různých zákusků a "ezů", také pletení a háčkování, včetně vyšívání, všechno jsem se naučila od babičky mé milované. Vzpomínám, jak jednou jsem šla s mámou nakupovat; obchod byl docela z ruky a jak jsme tak šly, přede jedním domem stála paní a volala na mámu, ať si zajdeme k ní na zahradu natrhat "vestky". Máma se už viděla, jak vaří "vestkové knedlíky" a peče i koláče. Paní nás zavedla na zahradu a teprve jsem uviděla něco, co se mnou tak trochu zatajilo. Paní měla v zástěhu kus táta a jak tak chodila kolem stromů, "vestky", které do táta balila, zabalené si jen hodila do kapsy a pokračovala k dalším; "vestce"; Tak rychle natrhané "vestky" jsem od té doby neměla a paní jsem jen zlehounka pozdravila.

Když jsem trochu povyroستla, začala jsem chodit s jedním vojákem. Byli jsme hrozně moc zamilovaní, a když se to dozvěděl otec, "áčil" jako "erná" ruka. I když jsem celkem úspěšně studovala, musela jsem se o každé opustit domácnosti moc prosit. A nejpozději do přelévání doma! Tak zněl rozkaz. Jednou mi moje láska "ekla", že jeho tatínek bude mít oslavu 50. narozenin a že má zvu. No, doma byl opěť problém, tady mi trochu pomohla máma a já mohla jet do Brna na oslavu. Mamka mi jen "ekla", že musím něco dovézt jako dárek; nakonec zvěřil dort, který mi upekla jedna místní cukrářka. Byl veliký jako kolo od vozu a na něm byl velikánským písmem nápis TATÍČEKOVÍ. Mne málem ranilo. Pána jsem je "tá" nikdy neviděla a měla jsem se "ikodrcat" s dortem s takovým nápisem;

A tak jsme s mámou nahonem tvořily "i"čky, nápis jsme od "krabaly", znovu to všechno zamázly "okoládou" a posadily navrch krásné "i"čky. Na oslavu jsme dorazili s mým klukem v "ádku", dort neutrpěl po cestě žádnou újmu, popř. jsem všechno nejlepší; přestavili mi všechny "íbuzné" a známé a posléze mi ten pán "ekl": "A když se vezmete, budu tvůj tatínek..."

To vám byly zážitky; HANKA TULIPÁN